

Sygn. akt: I C 186/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Mielcu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Jarosław Janora
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Martyna Rybak

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2022 r. w Mielcu na rozprawie

sprawy z powództwa: M. P.

przeciwko: Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą
w W.

o zadośćuczynienie

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. P. kwotę 27.500 zł (dwadzieścia siedem tysięcy pięćset złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 lipca 2022 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. P. kwotę 5392 zł (pięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mielcu kwotę 40,02 zł (czterdzieści złotych dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sędzia:

ZARZĄDZENIE

1. Sporządzić odpisy opinii zalegające na k. 255-259 i 281-282 w akt I C 441/18, dokumenty zalegające w aktach SR w D. (...) II K 760/16 k. 3-6, 83-84/v, 158, 186-191, 207-230, 271-275 – po czym akta I C 441/18 wraz z aktami związkowymi II K 760/16 zwrócić SO w (...).

2. Po prawomocności skierować pkt IV do wykonania.

Sędzia:

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Mielcu

z dnia 8 lipca 2022 r.

I. Część ogólna.

Pozwem złożonym 12 kwietnia 2021 r. powód M. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 27.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu podał, że w dniu 27 sierpnia 2016 r. w K. doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym śmierć poniósł jego brat S. P.. Przyczyną wypadku było nieprawidłowe kierowanie motorowerem przez P. L.. Pojazd sprawcy wypadku w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pismem z dnia 9 stycznia 2017 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu o zapłatę kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci brata S. P.. Decyzją z dnia 12 kwietnia 2017 r. pozwany zakład ubezpieczeń uznał, że brak jest podstaw do uznania roszczenia z tytułu zadośćuczynienia. Tymczasem zgodnie z twierdzeniem pozwu powód był starszym bratem zmarłego i chociażby z tego względu zadośćuczynienie winno mu przysługiwać, gdyż łączyła go z nim szczególna więź. Brat służył mu radą, pomocą, wsparciem. Więż ta była wyjątkowo silna i wzmocniona wcześniejszymi przeżyciami rodziny.

W odpowiedzi na pozew pozwane Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniosło o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu przyznano, fakt zdarzenia, jak i przebieg postępowania likwidacyjnego szkody, jak również to, że ze pozwany odmówił uznania roszczenia. Strona pozwana wskazała bowiem, że zmarły podróżując bez kasku i pod wpływem alkoholu przyczynił się do powstania szkody i zebrany w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przyjęcie 90% stopnia przyczynienia się do powstania szkody. Poza tym powód nie wykazał, aby udokumentował w jakikolwiek sposób tak wielką krzywdę, jaką odczuł w swoim życiu po śmierci brata, która uzasadniałaby dochodzone przez niego zadośćuczynienie.

II. Stan faktyczny kształtował się następująco:

W dniu 14 sierpnia 2016 r. w K. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego kierowca motoroweru P. L. znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,84‰ i 1,78‰) jadąc z nietrzeźwym pasażerem S. P. (2,7‰), który nie posiadał kasku ochronnego, nie dostosował prędkości i techniki jazdy do warunków drogowych, w wyniku czego na prostym odcinku drogi stracił panowanie nad pojazdem i zjechał z jezdni. Kolejno doszło do przewrócenia motoroweru na jezdnię, w następstwie czego jego pasażer S. P. upadł i doznał licznych obrażeń ciała – złamania podstawy czaszki, krwiaka podtwardówkowego i obrzęku mózgu – skutkującym jego śmiercią na miejscu zdarzenia. Kierowca oddalił się z miejsca zdarzenia nie udzielając pierwszej pomocy poszkodowanemu.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt II K 760/16 Sąd Rejonowy w D. (...) uznał P. L. za winnego dokonania opisanego wyżej czynu i orzekł wobec niego karę pozbawienia wolności.

(dowód: protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k. 3-15 akt II K 760/16 SR w D. (...)) – kopia (k. 147 – 150), protokół przesłuchania podejrzanego (k. 83-84 akt II K 760/16 SR w D. (...)) – kopia (k. 151 – 153), sprawozdanie z badania (k. 158 akt II K 760/16 SR

w D.) – kopia (k. 153), protokół oględzin i otwarcia zwłok (k. 186-191 akt II K 760/16 SR w D. (...)) – kopia (k. 1154 – 159), opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków (k. 207-230 akt II K 760/16 SR w D. (...)) – kopia (k. 160 – 183), wyrok z dnia 29 marca 2017 r. (k. 271-275 akt II K 760/16 SR w D. (...)) – kopia (k. 184 – 188)).

Pojazd sprawcy wypadku w dacie zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielone przez pozwane Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W..

(dowód: okoliczność niesporna).

Pismem z dnia 9 stycznia 2017 r. powód zgłosił do pozwanego roszczenie o zapłatę kwoty 50.000 zł tytułem zadośćuczynienia po śmierci brata S. P..

Decyzją z dnia 12 kwietnia 2017 r. pozwany odmówił wypłaty jakiegokolwiek kwoty wskazując, że z dostarczonej dokumentacji nie wynika, aby powoda łączył ze zmarłym stosunek najbliższego członka rodziny.

W piśmie z dnia 1 czerwca 2017 r. powód wniósł reklamację od przedmiotowej decyzji, domagając się wypłaty kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Ubezpieczyciel odmówił wypłaty jakiegokolwiek kwoty i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(dowód: pismo z dnia 09.01.2017 r. (k. 15 – 16), pismo z dnia 01.06.2017 r. (k. 18 – 19), decyzja z dnia 12.04.2017 r. (k. 20 – 21), a także akta szkody – płyta CD (k. 51)).

M. P. jest bratem zmarłego S. P.. Powoda łączyła z nim bardzo bliska więź emocjonalna, wzajemnie darzyli się braterską miłością. Przez cały okres życia utrzymywali ze sobą bliski kontakt. Zarówno w okresie, gdy mieszkali razem we wspólnym, rodzinnym gospodarstwie, jak i po usamodzielnieniu się, S. P. zawsze wspierał brata, pomagał mu w załatwianiu bieżących spraw, czy udzielał niewielkich pomocy finansowych. Relacje między braćmi, nawet po założeniu przez nich własnych rodzin nie uległy osłabieniu, gdyż mieszkali w bliskiej odległości od siebie i często się spotykali. Ostatni raz widzieli się w dniu zdarzenia.

Powód na wiadomość o nagłej śmierci brata zareagował szokiem. Nie dowierzał, że taka sytuacja miała miejsce, gdyż chwilę przed tym miał okazję go widzieć i z nim rozmawiał. Śmierć brata wywołała u niego zaburzenia emocjonalne, a także okresowe objawy przygnębienia, depresji oraz psychologiczny dyskomfort. W wąskim zakresie podejmował codzienne aktywności. Doświadczył silnego poczucia straty, tęsknoty za zmarłym. Za wszelką cenę starał się zaprzeczyć tej sytuacji i wyprzeć ją z podświadomości.

Powód po śmierci brata nie wymagał pomocy i wsparcia psychologicznego, gdyż wspomagała go rodzina i najbliżsi, a przeżyta żałoba nie pozostawiła trwałych zmian w jego stanie psychicznym i miała przebieg typowy, zaś jego stan psychiczny jest obecnie stabilny, lecz w dalszym ciągu odczuwa objawy smutku i przygnębienia. Pomimo upływu czasu nadal nie pogodził się z doznaną stratą. Nadal czasami wraca myślami do okoliczności śmierci brata, czy wspomnień z nim związanych, doświadczając przy tym poczucia smutku i cierpienia.

(dowód: zeznania powoda M. P. (protokół z rozprawy z dnia 19.11.2021 r. – k. 83 (adnotacja 00:19:19 – 01:06:32), opinia biegłego sądowego z zakresu psychologii M. C. z dnia 08.04.2022 r. (k. 99 – 102)).

S. P. zmarł wskutek ostrej niewydolności krążeniowo-oddechowej. Bezpośrednim czynnikiem doprowadzającym do powstania tej niewydolności był uraz głowy z uszkodzeniem mózgu (krwiak podtwardówkowy i obrzęk mózgu, a także złamanie podstawy czaszki). Obrażenia głowy i mózgu powstały w wyniku uderzenia głową o twarde, równe podłoże. Brak ochrony głowy w postaci kasku znacznie przyczynił się do powstania obrażeń skutkujących jego śmiercią. Gdyby jednak miał kask to również istniało prawdopodobieństwo powstania obrażeń głowy skutkujących

jego śmiercią – zależy to od siły uderzenia głową o twarde podłoże, przy czym to prawdopodobieństwo byłoby znacznie mniejsze niż przy jeździe bez kasku.

(dowód: opinia sądowo-lekarska (k. 103-105 akt I C 2002/17 SR w M. (...)), opinia z zakresu medycyny wypadkowej i opinia uzupełniająca (k. 255 – 259 i 281 – 282 akt I C 441/18 SO w R.) – kopia (k. 140 – 146)).

Powyższych ustaleń sąd dokonał w oparciu o dowody z: pisma z dnia 09.01.2017 r. (k. 15 – 16), pisma z dnia 01.06.2017 r. (k. 18 – 19), decyzji

z dnia 12.04.2017 r. (k. 20 – 21), a także akt szkody – płyta CD (k. 51)

oraz dokumentów zalegających w aktach o sygn. II K 760/16 Sądu Rejonowego w D. (...), w tym protokołu z miejsca oględzin wypadku (k. 3 – 15), protokołu przesłuchania podejrzanego (k. 83 – 84), sprawozdania z badania

z dnia 06.09.2016 r. (k. 158), protokołu oględzin i otwarcia zwłok (k. 186 – 191), opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków (k. 207 – 230), wyroku z dnia 23.03.2017 r. (k. 270 – 275), czy zalegających w aktach Sądu Okręgowego w R. (...) w sprawie o sygn. I C 441/18 w postaci opinii z zakresu medycyny wypadkowej i opinii uzupełniającej (k. 255 – 259 i 281 – 282 tamże) oraz akt sprawy I C 2002/17, w tym w szczególności opinii sądowo-lekarskiej (k. 103-105 tamże), gdyż większość z nich to dokumenty urzędowe, sporządzone przez uprawnione do tego organy, a nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd dokonał ustaleń również na podstawie zeznań powoda M. P. (protokół z rozprawy z dnia 19.11.2021 r. – k. 83 (adnotacja 00:19:19 – 01:06:32), które uznał za wiarygodne, gdyż logicznie przedstawiały obraz zdarzeń, były spójne i wzajemnie się uzupełniały w pełni korespondując

z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Ustaleń tych sąd dokonał również w oparciu o opinię psychologiczną biegłej mgr M. C. z dnia 8 kwietnia 2022 r. (k. 99 – 102). Opinia ta sporządzona została przez biegłą w oparciu o przedłożone akta sprawy, osobiste badanie powoda oraz posiadaną przez nią wiedzę i doświadczenie zawodowe. W toku postępowania strony nie kwestionowały jej, wobec czego stały się dla sądu wiarygodną podstawą ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

III. Sąd rozważył, co następuje:

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było roszczenie o zapłatę kwoty 27.500 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę w związku ze śmiercią brata powoda S. P. w wypadku komunikacyjnym z dnia 14 sierpnia 2016 r.

Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność

za szkodę na osobie lub w mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch

tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie

z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko

za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody

nie wyrządzono (art. 361 k.c.). Art. 446 § 4 k.c. stanowi zaś, że jeżeli wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia nastąpiła śmierć poszkodowanego, sąd może także przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przewidziane w art. 446 § 4 k.c. zadośćuczynienie służy kompensacie krzywdy po stracie osoby najbliższej, a zatem uszczerbku dotyczącego

subiektywnej sfery osobowości człowieka, w szczególności cierpienia, bólu

i poczucia osamotnienia, złagodzeniu cierpienia psychicznego wywołanego śmiercią osoby najbliższej i pomocy pokrzywdzonemu w dostosowaniu

się do zmienionej w związku z tym jego sytuacji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa 225/13,

Lex 1313263). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

Podstawę prawną odpowiedzialności strony pozwanej uzupełnia

art. 822 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 4 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym było, że odpowiedzialność gwarancyjną za szkodę związaną ze śmiercią S. P. wskutek zdarzenia drogowego z dnia 14 sierpnia 2016 r. ponosi pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy szkody. W zakresie odpowiedzialności cywilnej mieści się również zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę. Powód twierdził, że doznał takiej krzywdy. Z pewnością krzywdą dla niego była przedwczesna utrata najbliższego członka rodziny – brata, z którym się wychował we wspólnym gospodarstwie, a następnie, po założeniu przez nich własnych rodzin, utrzymywał stały kontakt, gdyż widywali się regularnie. Przez większość życia pomagali sobie wzajemnie w codziennych czynnościach, byli dla siebie wsparciem

w trudnych chwilach, w szczególności po śmierci ich ojca, kiedy to wspólnie pomagali matce w prowadzeniu gospodarstwa domowego. Powód został tego pozbawiony w wyniku nagłej śmierci brata. Był to również znaczny ból i cierpienie psychiczne wywołane nagłą i tragiczną śmiercią S. P., uczucie pustki, osamotnienia po jego utracie. Powód po śmierci brata wprawdzie nie wymagał pomocy i wsparcia psychologicznego, gdyż wspomagała go rodzina i najbliżsi, a przeżyta żałoba miała przebieg typowy, jednakże w dalszym ciągu odczuwa objawy smutku i przygnębienia, gdyż nie pogodził się z doznaną stratą. Nadal zdarza mu się wracać myślami do okoliczności śmierci brata, czy wspomnień z nim związanych, doświadczając przy tym smutku i cierpienia.

Zadośćuczynienie określone w art. 446 § 4 k.c. jest odzwierciedleniem

w formie pieniężnej rozmiaru krzywdy, zaś o tym, kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, czy ewentualnie z powinowactwa. Aby więc ustalić, czy występujący o zadośćuczynienie jest najbliższym członkiem rodziny nieżyjącego, sąd powinien stwierdzić, czy istniała silna i pozytywna więź emocjonalna pomiędzy dochodzącym tego roszczenia a zmarłym (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2011 r., III CSK 279/10).

Poczynione przez sąd w omawianej sprawie ustalenia faktyczne prowadzą do niebudzących wątpliwości wniosków, że powód był osobą najbliższą

dla zmarłego S. P., zaś istniejąca między nimi silna więź emocjonalna wynikająca z długoletnich i bliskich wspólnych relacji, umocniona bliskim stopniem pokrewieństwa uzasadnia roszczenie pozwu co do zasady, jak i co do wysokości.

Uwzględniając powyższe oraz mając na uwadze kompensacyjny charakter zadośćuczynienia, które z jednej strony powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, z drugiej zaś strony jego wymiar nie powinien być symboliczny ale odczuwalny i odpowiadający aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (art. 363 § 2 k.c.) – sąd uznał, że uzasadnionym byłoby zadośćuczynienie za doznaną przez powoda krzywdę w wysokości 50.000 zł. Jednak z uwagi na okoliczności zaistniałego wypadku komunikacyjnego kwota ta musiała podlegać zmniejszeniu przy odpowiednim zastosowaniu art. 362 k.c., który stanowi, że jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Ustalenie przyczynienia jest warunkiem wstępnym, od którego w ogóle zależy możliwość rozważania zmniejszenia odszkodowania, przy czym nie jest to warunek wystarczający, gdyż samo przyczynienie

nie przesądza zmniejszenia obowiązku naprawienia szkody, a stopień przyczynienia nie jest bezpośrednim wyznacznikiem zakresu tego zmniejszenia. Sąd ma obowiązek w takim przypadku rozważyć, czy obowiązek naprawienia szkody należy zmniejszyć ze względu na przyczynienie się poszkodowanego, a jeżeli tak – w jakim stopniu należy to uczynić. Rozważenie wszystkich

tych okoliczności jest powinnością sądu, a decyzja o obniżeniu odszkodowania jest jego uprawnieniem. W przedmiotowej sprawie sam powód nie przyczynił się do powstania szkody, lecz przyczynił się do niej jego zmarły brat S. P., skoro podróżował motorowerem bez wymaganego kasku ochronnego. Biegły lekarz S. Ł. w swojej opinii sporządzonej do sprawy I C 2002/17 wyraźnie podał, że brak ochrony głowy w postaci kasku znacznie przyczynił się do powstania obrażeń skutkujących śmiercią S. P.. Biegły wskazał wprawdzie, że obrażenia te mogły powstać nawet pomimo posiadania kasku, bo zależy to od siły uderzenia w podłoże, lecz okoliczność, że siła uderzenia była taka, że obrażenia te powstałyby nawet przy posiadaniu przez zmarłego kasku nie została przez powoda wykazana, pomimo że to na nim ciążył ciężar dowodu w tym zakresie (art. 6 k.c.). Również biegły powołany w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym

w R. pod sygn. akt I C 441/18 – dr n. med. T. W. podał,

że rozważania dotyczące hipotetycznej sytuacji użycia kasku mogą mieć

tylko charakter teoretyczny i nie ma podstaw do przyjęcia, że obrażenia powstałe u zmarłego byłyby takie same w sytuacji nałożenia kasku. Dodatkowo zmarły podróżował motorowerem będąc w stanie nietrzeźwości, a skoro nie podróżował w bocznym wózku, to tym samym również naruszył zasady ruchu drogowego. Z tych względów, ale także mając na uwadze okoliczności zaistniałe po stronie kierowcy, jak stan jego nietrzeźwości, niedostosowanie prędkości i techniki jazdy do warunków drogowych, fakt zabrania na motorower osoby nietrzeźwej, tolerowanie podróży pasażera bez kasku ochronnego czy zbiegnięcie z miejsca zdarzenia, które jakkolwiek należy ocenić wysoce negatywnie, jednak nie na tyle - aby uznać za sprawiedliwe aż 90% zmniejszenie wysokości należnego zadośćuczynienia, jak żądał tego pozwany.

W szczególności – co wymaga wyraźnego podkreślenia, strona pozwana

nie wykazała, aby poszkodowany S. P. miał świadomość co do stanu nietrzeźwości kierującego motorowerem, skoro do ich spotkania doszło przypadkiem, na skutek zatrzymania go przez poszkodowanego i zgodą sprawcy wypadku na podwiezienie S. P. i podróżowaniu razem przez pewien odcinek wspólnej trasy.

Adekwatnym do wszystkich wyżej opisanych okoliczności tego zdarzenia sąd uznał, ustalone przez Sąd Rejonowy w M. (...) w sprawie o sygn. akt

I C 2002/17 prawomocnym wyrokiem z dnia 9 września 2019 r., przyczynienie się S. P. do zaistniałego zdarzenia w 45% i zmniejszenie wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia o tę część, albowiem nie sposób w tym samym stanie faktycznym przyjąć inny procent przyczynienia się poszkodowanego do skutków tego zdarzenia. Zatem należne powodowi zadośćuczynienie należało obniżyć. Skoro powód domagał się zasądzenia kwoty 27.500 zł, która odpowiadała ustalonemu w sprawie zadośćuczynieniu pomniejszonemu o stopień przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody - to taką kwotę sąd zasądził na jego rzecz orzekając jak w punkcie

I wyroku. Kwota ta nie jest bowiem rażąco wygórowana i przy obecnej sile nabywczej pieniądza jest w ocenie sądu adekwatna do poniesionej przez powoda krzywdy. Wprawdzie przyznane zadośćuczynienie nie przywróci powodowi zmarłego brata, ale w pewnym stopniu zrekompensuje mu pustkę i smutek po jego stracie.

Sąd zasądził także odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie – na podstawie art. 481 § 1 i 2 zd. 1 k.c. – wskazując jako datę początkową dzień

8 lipca 2022 r., to jest dzień wydania orzeczenia w sprawie.

Ustalając datę początkową naliczania odsetek od zasądzzonego zadośćuczynienia mającego wszak postać świadczenia pieniężnego – sąd kierował

się tymi samymi kryteriami co przy ustaleniu wysokości należnego zadośćuczynienia, w tym kryteriami określonymi w art. 363 § 2 k.c. Przedmiotem roszczenia z tytułu zadośćuczynienia jest świadczenie mające charakter bezterminowy, stąd do jego wymagalności, w tym powstania stanu opóźnienia niezbędnym jest wezwanie do jego spełnienia, które

z kolei powinno nastąpić niezwłocznie. Warunkiem jednak skuteczności takiego wezwania jest istnienie na tą chwilę wyraźnie skonkretyzowanego (w tym także co do wysokości) obowiązku naprawienia szkody. Jeżeli zatem sąd kierując się przesłankami ujętymi w art. 363 § 2 k.c. ustala wysokość należnego zadośćuczynienia w oparciu o kryteria istniejące w dniu wyrokowania, które kształtują się odmiennie niż w chwili wezwania osoby odpowiedzialnej za naprawienie szkody do jego zapłaty, w takiej sytuacji – mającej miejsce także w omawianej sprawie, odsetki należą się uprawnionemu od dnia wyrokowania. W tym bowiem dniu doszło dopiero w pełni do skonkretyzowania obowiązku ciążącego na obowiązującym do zapłaty zadośćuczynienia (por. uzasadnienia wyroków Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2014 r., III CSK 98/13 i z dnia 30 stycznia 2020 r., I PK 229/18).

Należało zatem przyjąć, że skoro dopiero w momencie wyrokowania sąd uznał kwotę wskazaną w pozwie za „odpowiednią”, to należało zasądzić odsetki od tej kwoty od dnia wydania w sprawie wyroku, o czym orzeczono, jak w pkt I sentencji wyroku, oddalając dalej idące żądanie odsetkowe powoda (pkt II sentencji orzeczenia).

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800) zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5392 zł.

Na kwotę tą złożyło się 1375 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 3600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 400 zł tytułem zaliczki wniesionej na poczet sporządzenia w sprawie opinii biegłego sądowego – z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

O powyższym orzeczono w pkt III sentencji orzeczenia.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego

na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Mielcu kwotę 40,02 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na poczet sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego, o czym orzeczono jak w punkcie IV wyroku.

sędzia Jarosław Janora

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:
 - pełnomocnikowi powoda adw. M. M.,
 - pełnomocnikowi pozwanego r.pr. J. R..
3. K.. 21 dni.

M., dnia 25 lipca 2022 r. sędzia Jarosław Janora